

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2020.6.3.21>

ПОЯСНЕННЯ І ІСТОТА ЗАСКАРЖЕННЯ УХВАЛ О НАЛОЖЕННІ ЕКЗЕКУЦІЇ АДМИНІСТРАЦІЙНИХ В САДАХ ПОВСЗЕЧНЕЇ ЮРИСДИКЦІЇ НА УКРАЇНІ

Tatiana Kuskova

studentka Naukowo-Badawczego Instytutu Prawa Publicznego (Kijów, Ukraina)

ORCID ID: 0000-0003-0934-0645

e-mail: TatKuskova77@ukr.net

Adnotacja. Znaczenie artykułu polega na tym, że Ukraina jest państwem prawnym, demokratycznym i społecznym, co jest odpowiednio przewidziano w systemie prawnym naszego państwa, znacząca rola należy do odpowiedzialności administracyjnej jako głównego środka przymusu administracyjnego, który jest używany do zapewnienia praw i wolności obywateli, ustroju konstytucyjnego, porządku prawnego, w szczególności bezpieczeństwa ruchu drogowego, prawa własności, zapobiegania wykroczeniom, poszanowania praw, honoru i godności innych obywateli, do zasad wspólnego zamieszkania, sumiennego wykonywania swoich obowiązków, odpowiedzialności wobec społeczeństwa. W artykule ujawniono i podsumowano, że istotą odwołania się od nakazów sądowych w sądach powszechnych jest wymierzenie sprawiedliwości przez sądy pierwszej instancji i sądy apelacyjne, gdy wspólna wola (prawo zwyczajowe) musi zrehabilitować subiektywną wolę podmiotu, który sporządził protokół o postępowaniu administracyjnym, poprzez jego obiektywną, uczciwą weryfikację. Wyjaśniono, że orzeczenie o równoczesnym nałożeniu głównej i dodatkowej opłaty administracyjnej może być zaskarżone z wyboru osoby, wobec której zostało wydane, lub pokrzywdzonego w trybie ustalonym w celu odwołania się od głównej lub dodatkowej opłaty.

Słowa kluczowe: windykacja administracyjna, wymiar sprawiedliwości, prawo powszechne, weryfikacja, pojęcie, orzeczenie, sprawiedliwość, prawo subiektywne, sądy powszechne, istota.

THE CONCEPT AND ESSENCE OF APPEALING RESOLUTIONS ON IMPOSITION OF ADMINISTRATIVE PENALTIES IN COURTS OF GENERAL JURISDICTION IN UKRAINE

Tatiana Kuskova

Applicant

Research Institute of Public Law (Kyiv, Ukraine)

ORCID ID: 0000-0003-0934-0645

e-mail: TatKuskova77@ukr.net

Abstract. The relevance of the article is that Ukraine is a legal, democratic and social state, respectively, provided in the legal system of our state, an important role belongs to administrative responsibility as the leading means of administrative coercion used to ensure the rights and freedoms of citizens, the constitutional order of Ukraine, law and order. In particular road safety, property rights, crime prevention, respect for the rights, honor and dignity of other citizens, the rules of coexistence, conscientious performance of their duties, responsibility to society. The article reveals and generalizes that the essence of appealing against decisions on imposing administrative penalties in courts of general jurisdiction is the administration of justice by the court of first and appellate instances, when the common will (common law) must compensate for the subjective will of the subject of the administrative offense. Its objective fair verification. It was found that the decision on the simultaneous imposition of the main and additional administrative penalties can be appealed at the choice of the person against whom it was imposed, or the victim in the manner prescribed for appealing the main or additional penalties.

Key words: administration of justice, administrative penalty, audit, common law, concept, courts of general jurisdiction, decree, essence, justice, subjective right.

ПОНЯТТЯ Й СУТНІСТЬ ОСКАРЖЕННЯ ПОСТАНОВ ПРО НАКЛАДЕННЯ АДМИНІСТРАТИВНИХ СТЯГНЕНЬ У СУДАХ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ В УКРАЇНІ

Тетяна Кускова

здобувачка

Науково-дослідного інституту публічного права (Київ, Україна)

ORCID ID: 0000-0003-0934-0645

e-mail: TatKuskova77@ukr.net

Анотація. Актуальність статті полягає в тому, що Україна є правова, демократична й соціальна держава, відповідно, у правовій системі нашої держави вагома роль належить адміністративній відповідальності як провідному засобу адміністративного примусу, який використовується для забезпечення прав і свобод громадян, конституційного ладу України, правопорядку, зокрема безпеки дорожнього руху, права власності, запобігання

правопорушенням, поваги до прав, честі й гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виконання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством. У статті виявлено й узагальнено, що сутністю оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції є відправлення правосуддя судом першої та апеляційної інстанції, коли загальна воля (загальне право) має компенсувати суб'єктивну волю суб'єкта, що склав протокол про адміністративне правопорушення, шляхом його об'єктивної справедливої перевірки. З'ясовано, що постанову про одночасне накладення основного й додаткового адміністративних стягнень може бути оскаржено за вибором особи, щодо якої її винесено, чи потерпілого в порядку, установленому для оскарження основного або додаткового стягнення.

Ключові слова: адміністративне стягнення, відправлення правосуддя, загальне право, перевірка, поняття, постанова, справедливість, суб'єктивне право, суди загальної юрисдикції, сутність.

Вступ. Адміністративна відповідальність є невід'ємним чинником забезпечення правопорядку практично в усіх державах, демократична чи тоталітарна, з ринковою чи плановою економікою, соціальна чи лібертаріанська. Як правило, рівень адміністративно-правового режиму в тоталітарних і соціальних державах є більш жорстким, хоча не завжди, як показує історичний досвід радянської імперії, коли в ній із 1928 по 1933 роки адміністративне право загалом та адміністративна відповідальність зокрема були під заборону. Однак саме в цей час здійснювалися найбільш важкі та масові злочини проти українського народу, у тому числі на законодавчій основі, коли адміністративно-правові відносини були замінені кримінально-правовими (Halunko at all, 2015).

Проте в умовах сьогодення тенденції інші, крім Північної Кореї, таких держав більше не залишилося, інші тоталітарні держави широко використовують адміністративну відповідальність для протиправного втримання влади. Що стосується соціальних демократичних держав, то в них також адміністративна відповідальність знайшла широке своє застосування для забезпечення соціальної справедливості. Вершиною адміністративно-правового державного режиму є адміністративна відповідальність, адже тільки вона дає можливість застосовувати до порушників такого режиму вищу форму адміністративного примусу – легальні адміністративні санкції. У демократичних лібертаріанських державах громадяни отримують ширшу сферу свобод, більш вільну від адміністративних санкцій, яка урівноважується значно суворішою кримінальною відповідальністю.

Україна є правова, демократична й соціальна держава, відповідно, у правовій системі нашої держави вагома роль належить адміністративній відповідальності як провідному засобу адміністративного примусу, який використовується для забезпечення прав і свобод громадян, конституційного ладу України, правопорядку, зокрема безпеки дорожнього руху, права власності, запобігання правопорушенням, поваги до прав, честі й гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виконання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством.

Науково-теоретичну основу статті становили праці як вітчизняних, так зарубіжних науковців, а саме: К. Бугайчука, Т. Весельського, В. Галунька, О. Данильяна, П. Діхтієвського, О. Кузьменко, В. Плукар, С. Стеценка, Т. Семенчука, Є. Сорочко та інших. Однак в умовах сьогодення вказане питання потребує подальшого наукового вивчення та аналізу.

Метою статті полягає в тому, щоб, використовуючи теорію природного права, адміністративного права та чинного законодавства, виявити й узагальнити сутність і сформулювати поняття щодо оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції в Україні.

Основна частина. Згідно з тлумачним словником української мови, оскаржувати – це офіційно подати скаргу у вищу інстанцію, протестуючи проти якого-небудь рішення, чієїх-небудь дій тощо (Dictionary of the Ukrainian language, 1974).

Загальним підґрунтям оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції є загальна філософія природного права Гегеля. Основи легітимації права мислитель шукає в самому праві, у його іманентній розумності. Його природне право й розумне, і дійсне. Розумне тому, що відноситься до сфери справжньої реальності, до того, що є, а те, що є, є розум. Дійсне тому, що як сутність прилучається до існування (позитивному праву). Воно є розум у стані світового здійснення. І саме в цьому діалектичному змісті варто розуміти вираз Гегеля, що «філософська наука про право має своїм предметом ідею права – поняття права і його здійснення». Право, як і все інше у світі, є єдність розумного й емпірично-іраціонального. Розумне – це є «чисте поняття» (у собі несуще право) і його здійснення (для себе суще право) у конкретному правопорядку, тобто дійсне. Тому для нього право і природне право – є те саме. Усе, що не розумно, не має дійсність, а отже, не є і правом (Danylian, 2019).

Прямим підґрунтям дослідження є теорія філософії «неправда». Гегель доводить, що у договорі право в собі як якесь позитивне є його внутрішня загальність, як щось спільне для свавілля й особливої волі. Це явище права, у якому останнім є його істотне наявне буття, особливої волі, безпосередньо, що випадково збігаються один із одним, переходить у неправді у видимість – у протиставленні один одному права в собі й особливої волі, у якій право в собі стає особливим правом. Але істина цієї видимості полягає в тому, що вона нікчемна і що право знову відновлюється за допомогою заперечення цього свого заперечення, через цей процес свого опосередкування, через це повернення до себе зі свого заперечення воно себе визначає як дійсне й має силу, тоді як спочатку воно було лише в собі та щось безпосереднє. «Неправда», за Гегелем, має три форми: 1) видимість правди; 2) обман; 3) злочин. Видимість правди, на думку мислителя, завжди здійснюється у формі суб'єктивної необережності. Обман здійснюється у формі здійснення визнання права

іншими суб'єктами. Злочин – це вже навіть не видимість права, це є неправда сама в собі, коли суб'єкт не хоче права й навіть не намагається створити його видимість [4].

Зрозуміло, що не можна прямолінійно переносити філософсько-юридичні категорії XIX століття на сучасність. Однак сутність цих явищ не змінюється в століттях. На нашу думку, теорію «неправда» може бути трансформовано для проблеми адміністративної відповідальності сьогодення. Юридичний публічний проступок може бути здійснений у формі необережності чи умислу. При цьому поділ правопорушень на адміністративні проступки та злочини з погляду сьогодення здійснюється за ступенем рівня суспільної небезпеки. У разі низької суспільної небезпеки правопорушення має кваліфікуватися як адміністративне правопорушення (проступок), у разі незначної, середньої чи великої – як злочин.

Безпосередньою філософсько-правовою основою оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції є положення Гегеля «примус і злочин». Мислитель доводить, що справжню неправду являє собою злочин, у якому не дотримується ні загальне, ні суб'єктивне право. Гегель доводить, що Людину можна примусити, підпорядкувати владі інших осіб його фізичну й узагалі зовнішню сторону, але вільна воля (свобода) сама по собі не може бути примушена до чогось. Зворотне може мати місце лише тоді, коли вона хоче давати себе примусити. Тому насильство або примус, узяті загалом, є неправомірними. Реальне втілення того факту, що воно руйнує себе у своєму понятті, примус знаходить у тому, що примус знімається примусом (*підкреслено нами*). Примус не тільки пов'язаний із правом, але є необхідністю для зняття протиправного примусу. Самостійний примус або примус, що вживається щодо дикості й грубості, представляється як об'єктивна правда. Але виключно лише природна воля є сама по собі насильство над собою суцільною ідеєю свободи, яку потрібно захистити від такої некультурної волі й повідомити їй силу в останній. Абстрактне право є примусове право, так як неправда щодо нього є насильство над буттям волі в зовнішньому вираженні, адже саме збереження цього наявного буття проти насильства є зовнішнім вчинком і насильством, що знімає те перше насильство. Такі якісні визначення, як небезпека громадського спокою, має своєю основою більш певні відносини, але їх часто прагнуть зрозуміти обхідним шляхом, саме з розгляду їх наслідків, замість того щоб зрозуміти їх із поняття самого предмета. І точно так же більш небезпечний злочин є саме по собі, за своїм безпосереднім характером, також і більш тяжке порушення права за обсягом або за якістю. Завдяки злочину змінюється, і справа існує в зміненому вигляді, але це існування є протилежність себе самого, тому він мізерний усередині себе. Він є мізерним, так як він скасовує право як правду, а саме право як абсолютне не може бути скасовано. Прояв злочину є мізерний у собі. Ця нікчемність є сутність дії, яке виробляє злочин. Але те, що є мізерним, підлягає скасуванню. Дійсне право є зняття цього порушення, яким (зняттям) право саме показує, що воно має силу, і стверджує себе як необхідне опосередковане наявне буття. Зняття порушення як заподіяння шкоди є суспільне задоволення як відшкодування, оскільки таке відшкодування може взагалі мати місце. Уже в цей бік задоволення повинен виступати загальний характер шкоди як шкоди цінності, замість якісного, специфічного його характеру, оскільки заподіяну шкоду являє собою руйнування. Злочин є те справжнє зло, яке має бути усунуто, й істотно з'ясувати, у чому воно полягає. До тих пір, поки не буде це з'ясовано, буде плутанина в поглядах на покарання. У цій сфері безпосередності права зняття злочину первинним поняттям є справедливість, а протилежним – помста. Злочин переслідується й карається публічно, а не приватно. Протиріччя при порушенні права полягає в способі зняття порушення права, було дозволено, являє собою вимогу справедливості, звільнений як від суб'єктивних інтересів і форм, так і від випадковості сили, отже, не мстить, а відновлює справедливості (Hehel, 1990).

Філософсько-правові положення Гегеля слушно доповнюються цитатою іншого класика німецької філософії І. Канта, що свобода, яка гарантується правом, передбачає обмеження свободи свободою всіх інших осіб, що призначення права полягає в тому, щоб увести волю і свавілля індивідів у розум і загальнозначущі рамки. Вищим категорично-безумовним обов'язком Кант вважає «глибоку повагу до прав інших людей як святині. Вони недоторканні та непорушні» (Kant, 2000).

Отже, з погляду філософії права: 1. Сутність притягнення до адміністративної відповідальності полягає в тому, щоб було знято порушене право шляхом звільнення від суб'єктивних інтересів, форм і випадкової сили – це має бути не помста, а відновлення справедливості. 2. Сутністю оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції є відправлення правосуддя судом першої інстанції та апеляційної інстанції, коли загальна воля (загальне право) має компенсувати суб'єктивну волю суб'єкта що склав протокол про адміністративне правопорушення шляхом перевірки: 1) чи було постановою винесено справедливе рішення; 2) чи не вклали особи, які винесли санкцію покарання, того, що немає в природі сутності речей адміністративного проступку; 3) це має здійснювати шляхом виявлення й оцінки, чи не була постановою винесена із суб'єктивних інтересів, форм і випадкової сили; 4) чи не мало місце помста при винесенні постанови; 5) чи були порушення правопорушником права, свободи й інтереси інших осіб.

З погляду позитивних норм права варто зазначити, що нормативною основою оскарження постанови по справі про адміністративні правопорушення в судах загальної юрисдикції є положення статей 287, 288 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), згідно з якими постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено особою, щодо якої її винесено, а також потерпілим. Постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено до таких органів та установ: постанову адміністративної комісії – у виконавчий комітет відповідної ради або в районний, районний у місті, міський чи міськрайонний суд, у порядку, визначеному Кодексом адміністративного

судочинства України (далі – КАСУ); 2) рішення виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради – у відповідну раду або в районний, районний у місті, міський чи міськрайонний суд, у порядку, визначеному КУпАП; постанову іншого органу (посадової особи) про накладення адміністративного стягнення, постанову по справі про адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксоване в автоматичному режимі, – у вищий орган (вищий посадовий особі) або в районний, районний у місті, міський чи міськрайонний суд, у порядку, визначеному КАСУ (Code of Ukraine on Administrative Offenses, 1984).

Постанову про одночасне накладення основного й додаткового адміністративних стягнень може бути оскаржено за вибором особи, щодо якої її винесено, чи потерпілого в порядку, установленому для оскарження основного або додаткового стягнення. Скарга подається в орган (посадовий особі), який виніс постанову по справі про адміністративне правопорушення, якщо інше не встановлено законодавством України. Скарга, що надійшла, протягом трьох діб надсилається разом зі справою органу (посадовий особі), правомочному відповідно до цієї статті її розглядати. Особа, яка оскаржила постанову у справі про адміністративне правопорушення, звільняється від сплати державного мита (Code of Ukraine on Administrative Offenses, 1984).

Відповідно до ст. 289 КУпАП, скаргу на постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути подано протягом десяти днів з дня винесення постанови, а щодо постанов по справі про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, у тому числі зафіксовані в автоматичному режимі, – протягом десяти днів з дня вручення такої постанови. У разі пропуску зазначеного строку з поважних причин цей строк за заявою особи, щодо якої винесено постанову, може бути поновлено органом (посадовою особою), правомочним розглядати скаргу (Code of Ukraine on Administrative Offenses, 1984).

Відповідно до статті 171-2 КАСУ, адміністративна справа з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності вирішується місцевими загальними судами як адміністративними судами протягом п'яти днів з дня відкриття провадження у справі. У виняткових випадках з урахуванням особливостей розгляду справи суд ухвалою може продовжити розгляд справи, але не більше як на п'ять днів (Code of Administrative Procedure of Ukraine, 2005).

Окремим рядком треба звернутися до доктринальних положень Є. Сорочко, який доводить, що предметом оскарження у справах про адміністративні правопорушення становлять порушення прав і законних інтересів особи, підданої адміністративному переслідуванню, а також потерпілого, законного представника, які відносяться до фактичної та (або) юридичної сторони справи, що, на їхню думку, мали місце при розгляді й вирішенні справи (Sorochko, 2012).

Однак у цій системі нормативного регулювання в наявності декілька сутнісних викликів: по-перше, щодо інституту презумпції невинності; по-друге, інституту складу правопорушення. Це призводить до порушення прав, свобод та інтересів осіб, які підозрюються в скоєнні адміністративних правопорушень. Презумпція невинності є досить складним інститутом у сфері оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції, адже прямо в законодавстві вона не прописана, а є головним інститутом кримінального права. Іншими словами, презумпція невинності залишається доктринальним положенням адміністративного права та нормою кримінального права, що може бути використана як аналогія закону.

На наш погляд, вирішення цієї проблеми має будуватися на таких засадах: 1) ця проблема має бути вирішена на рівні закріплення в законі, інститут презумпції невинності має знайти, зокрема, своє закріплення в КУпАП і майбутньому Кодексі про адміністративні проступки; 2) однак вона має застосовувати не стосовно всіх адміністративних проступків, а лише щодо тих, із них: а) виключно що застосовуються до фізичних осіб; б) санкції з яких призводять до негативних наслідків щодо застосування обмеження свободи фізичних осіб; в) призводять до позбавлення спеціальних прав.

Інститут складу правопорушення як необхідної умови притягнення до адміністративної відповідальності також не знайшов свого законодавчого оформлення в законах України. Відповідно, цей інститут залишається доктринальним положенням адміністративного права та нормою кримінального права, що може бути використана як аналогія закону. На наш погляд, вирішення цієї проблеми має будуватися на таких засадах: 1) ця проблема має бути вирішена на рівні закріплення в законі складу правопорушення невинності, умова притягнення до адміністративної відповідальності має знайти законодавче закріплення в КУпАП і майбутньому Кодексі про адміністративні проступки; 2) однак вона має застосовувати не стосовно всіх адміністративних проступків, а лише щодо тих, із них: а) виключно що застосовуються до фізичних осіб; б) санкції з яких призводять до негативних наслідків щодо застосування обмеження свободи фізичних осіб; в) призводять до позбавлення спеціальних прав.

Крім того, варто порушити ще одну проблему. На наш погляд, особа має звільнитися від адміністративної відповідальності на будь-якій стадії провадження, якщо фізична особа здійснила формальне правопорушення, однак якщо внаслідок його постраждалою є виключно ця особа. Наприклад, якщо скоєне ДТП (стаття 124 КУпАП), у якій постраждалою є виключно особа, яка підозрюється в учиненні ДТП. Увести в законодавство України інститут «особи, яка підозрюється в скоєнні адміністративного правопорушення». Якщо провадження у справі про адміністративне правопорушення припиняється за статтею 38 КУпАП, то вона має просто закриватися, а так, як зараз, зі становленням вини особи. Особливо це актуальне є за адміністративні правопорушення за скоєння ДТП та корупційних проступків.

Висновки. Отже, з урахуванням точки зору Є. Сорочко оскарження постанов про накладення адміністративних стягнень у судах загальної юрисдикції в Україні – це адміністративно-процесуальна діяльність

судів першої й апеляційної інстанцій з метою недопущення порушення (відновлення) прав, свобод та інтересів особи, підданої адміністративному переслідуванню, та (або) потерпілого, законного представника, які відносяться до фактичної та (або) юридичної сторони справи, що, на їхню думку, мали місце при розгляді та вирішенні справи.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Загальне адміністративне право / В. Галуцько, В. Курило, С. Короед та ін. Херсон : Грінь Д.С, 2015. 272 с.
2. Гегель Г.В.Ф. Философия права. Москва : Мысль, 1990. 524 с.
3. Данильян О.Г. Філософія права Георга Гегеля. *Філософія права*. 2019. URL: http://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/4%20KURS/4/2/21Chast1Rozd3Tema3Paragraf2.htm.
4. Кант И. Лекции по этике / пер. А.К. Судаков, В.В. Крылова ; общ. ред., сост. и вступ. ст. А.А. Гусейнов. Москва : Республика, 2000. 431 с.
5. Кодекс адміністративного судочинства України. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35–36, 37. Ст. 446.
6. Кодекс України про адміністративні правопорушення. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.
7. Оскарження. Словник української мови : в 11 т. 1974. Том 5. С. 767.
8. Сорочко С. Інститут оскарження в адміністративно-деліктному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2012. 18 с.

References:

1. Halunko V., Kurylo V., Koroied S. ta in. (2015). Administratyvne pravo Ukrainy [Administrative law of Ukraine]. Zahalne administratyvne pravo. Kherson: Hrin D.S. 272 p. [in Ukrainian].
2. Hehel, Heorh Vylhelm Frydrykh (1990). Fylosofyia prava [Philosophy of law]. Moskva: Mysl. 524 p. [in Russian].
3. Danylian O.H. (2019). Filosofiia prava Heorha Hehelia [Georg Hegel's philosophy of law]. Filosofiia prava. URL: http://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/4%20KURS/4/2/21Chast1Rozd3Tema3Paragraf2.htm [in Ukrainian].
4. Kant, Immanuel (2000). Lekticii po etike [Ethics lectures] / I. Kant; per. A.K. Sudakov, V.V. Krylova; obshch. red., sost. i vstup. st. A.A. Guseinov. Moskva: Respublika. 431 p. [in Russian].
5. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy [Code of Administrative Procedure of Ukraine]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 2005. № 35–36. № 37. st. 446 [in Ukrainian].
6. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia [Code of Ukraine on Administrative Offenses]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy RSR. 1984. dodatok do № 51. st. 1122. [in Ukrainian].
7. Oskarzhenia. Slovyk ukrainskoi movy [Appeal. Dictionary of the Ukrainian language]: v 11 tomakh. Tom 5. 1974. pp. 767 [in Ukrainian].
8. Sorochko Ye. (2012). Instytut oskarzhennia v administratyvno-deliktному protsesi Ukrainy [Institute of appeal in administrative-tort process of Ukraine]: avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Kyiv, 2012. 18 p. [in Ukrainian].

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2020.6.3.22>

BEZPIECZEŃSTWO FINANSOWE PAŃSTWA JAKO PRZEDMIOT REGULACJI ADMINISTRACYJNO-PRAWNEJ

Vadim Luh

student Instytutu Naukowo-Badawczego Prawa Publicznego (Kijów, Ukraina)

ORCID ID: 0000-0001-8285-7312

e-mail: VadimLuh55@ukr.net

Adnotacja. Artykuł poświęcono problematyce badania istoty pojęcia „bezpieczeństwo finansowe państwa”. Podkreślono, że potrzeba znaczącej aktualizacji regulacji administracyjno-prawnych w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa finansowego Ukrainy wiąże się nie tylko z wymogami społeczeństwa, ale także z koniecznością aktualizacji administracji publicznej w kontekście wymogów konstytucyjnych i zasad, zgodnie z którymi bezpieczeństwo gospodarki narodowej jest jednym z priorytetowych kierunków polityki publicznej, a zapewnienie bezpieczeństwa gospodarczego jest najważniejszą funkcją Państwa. Przeanalizowano treść pojęć „bezpieczeństwo”, „bezpieczeństwo państwa”, „bezpieczeństwo narodowe” i stwierdzono, że pomimo różnorodności definicji autorskich pojęcia „bezpieczeństwo narodowe”, prawie większość z nich opiera się na takiej kategorii jak „ochrona żywotnych interesów”, która jest cechą kwalifikującą. Na podstawie analizy źródeł naukowych i ustawodawstwa Ukrainy ustalono, że bezpieczeństwo finansowe państwa jest składnikiem bezpieczeństwa gospodarczego i elementem bezpieczeństwa narodowego i można je rozpatrywać w wąskim i szerokim znaczeniu.

Słowa kluczowe: bezpieczeństwo, bezpieczeństwo narodowe, bezpieczeństwo gospodarcze, bezpieczeństwo finansowe państwa, podmiot administracji publicznej, regulacja administracyjno-prawna, zabezpieczenie.